

[Erling Jensen]

Må jeg så ikke have lov til at sige, at hidtil har ministeren diskuteret ud fra den forudsætning, at han tilrettelagde en tidsplan. Jeg gå ud fra, ministeren er ganske klar over, at det ikke er det, folketingsflertallet ønsker af ham efter denne debat. Et flertal i dette folketing ønsker, at han arbejder efter en tidsplan, der fremskynder disse færger så meget, som det er teknisk gørligt. Jeg ved godt, at vi nu går ind i et, tror jeg, meget hurtigt udvalgsarbejde, men jeg beder ministeren om allerede fra dette øjeblik at være opmærksom på, at alt tegner til, at flertallet i dette ting beder ham om at bede sine medarbejdere fremskynde dette projekt til beordring, så hurtigt som det overhovedet er teknisk muligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 75:

Forslag til lov om udvidet ytringsfrihed for offentligt ansatte.

Af Glistrup (FP) m.fl.

(Fremsat 1/12 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Forslaget, der nu skal behandles, går i al sin enkelhed ud på at ophæve den almindelige tavshedspligt inden for social- og skatteforvaltningen. I anledning af forslaget vil jeg gerne sige, at jeg på grund af de betydelige opgaver, som lovgivningen i tidens løb har pålagt den offentlige forvaltning, anser det

for særdeles vigtigt, at offentligheden får den størst mulige adgang til at gøre sig bekendt med, hvordan forvaltningen løser disse opgaver. Det er kun på den måde, den nødvendige tillid i befolkningen til, at den offentlige forvaltning udfører opgaverne på en betryggende måde, kan bevares og styrkes.

På den anden side må det erkendes, at offentlige myndigheder for at løse disse opgaver må komme i besiddelse af mange oplysninger, som vedrører den enkelte borgers private og økonomiske forhold. Disse oplysninger vil meget tit være af en sådan karakter, at det er naturligt, at den enkelte borger ikke ønsker, at oplysningerne bliver spredt ud til en større offentlighed. Den enkelte borger kan have en velbegrundet interesse i, at de oplysninger, han måtte give til myndighederne, ikke bringes videre af disse. Det er en beskyttelse af privatlivets fred.

Det afgørende må derfor være at finde en balance mellem ønsket om et offentligt indseende med forvaltningens sagsbehandling i videst muligt omfang og hensynet til den enkelte borgers berettigede krav om hemmeligholdelse af oplysninger af privat og økonomisk karakter.

Det er da også en afvejning af den karakter, der har ligget til grund for de gældende regler om tavshedspligt og om offentlighed i forvaltningen samt for den registerlovgivning, som folketinget gennemførte i 1978.

Selv om det foreliggende lovforslag ifølge bemærkningerne bl.a. synes at bygge på det synspunkt om åbenhed i forvaltningen, som jeg har omtalt, vil en total ophævelse af tavshedspligten på disse to områder efter min mening ikke være en rimelig løsning på problemerne. Jeg skal i den forbindelse helt undlade at kommentere det til tider noget voldsomme sprog, der i øvrigt anvendes i lovforslagets bemærkninger. Jeg skal også undlade at kommentere de tanker, der har været fremme fra anden side om, at man gennem fremlæggelse af skattebøger giver andre anledning til at få kendskab til, hvordan de pågældendes forhold er. Jeg skal blot sige, at jeg tror, der er nogle grænser, vi skal sætte for ikke ad den vej at stille folks nysgerrighed tilfreds; der må fortsat være noget, der hedder privatlivets fred.

Justitsministeriet nedsatte i 1979 et bredt sammensat udvalg, som fik den opgave at foretage en samlet gennemgang og vurdering